

Κυκλαδένια

της Τζίνας Χατζηνικολάου

Σε μια θάλασσα κρυστάλλινη και κυκλική, σε μια θάλασσα κυκλαδική, έζησε για αιώνες η Κυκλαδένια.

Ακίνητη.

Υπομονετική.

Λευκή σαν το χιόνι που ποτέ της δεν είχε δει.

Για συντροφιά της είχε τα ψάρια, τα κοχύλια και τα όμορφα χρωματιστά βότσαλα. Για παιχνίδι της είχε το μέτρημα των αστεριών στον ζάστερο ουρανό και των μουγκρητών της θάλασσας τις μέρες του χειμώνα.

Τα καλοκαίρια που το νησί γέμιζε κόσμο, διασκεδάζε με τα γέλια των παιδιών που ερχόντουσαν από μακριά και λαχταρούσε να ξαναβρεθεί σε μια παιδική παλάμη, όπως παλιά. Όμως, δεν είχε φωνή για να φωνάξει, ούτε μπορούσε να κολυμπήσει για να βγει στη στεριά. Έτσι, έμενε θαμμένη στα καθαρά νερά.

Περιμένοντας.

Κουβαλώνοντας μνήμες αιώνων στα σταυρωτά της χέρια.

Στην πόλη όπου ζούσε όλα ήταν όμορφα και χρυσαφιά κάτω από τον λαμπερό ήλιο και το μυστηριώδες φεγγάρι. Τα σπίτια ήταν μικρά αλλά ζεστά και προστατευτικά, φτιαγμένα με απλά υλικά και πολλή τέχνη.

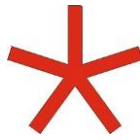
Οι άνθρωποι περνούσαν τη μέρα τους ψαρεύοντας, καλλιεργώντας τη γη, φτιάχνοντας εργαλεία και όμορφα κεραμικά. Κάθε μέρα που περνούσε ήταν μια πρόκληση αλλά και μια πρόσκληση σε καθετί καινούριο που περίμενε εκεί έξω να το ανακαλύψουν.

Άραγε, πώς θα ήταν ο τόπος της σήμερα;

Και οι άνθρωποι; Πώς θα ήταν οι άνθρωποι;

Θυμάται χιλιάδες χρόνια πριν, όταν την έφτιαξε ο καλλιτέχνης της, ήταν το πιο όμορφο ειδώλιο όλου του οικισμού. Έμεινε για χρόνια στο σπίτι του δημιουργού της. Μετά, από γενιά σε γενιά, παρέμεινε στο όμορφο μέρος, και έγινε παιχνίδι στα χέρια των παιδιών, μια πανέμορφη μαρμάρινη κούκλα. Τα γέλια τους και η αγάπη τους της δώσανε πνοή και η Κυκλαδένια άρχισε να αποκτά ανθρώπινα γνωρίσματα: σκεφτότανε, ένιωθε, καταλάβαινε, μόνο που δεν μιλούσε.

Θυμάται το τελευταίο της παιχνίδι με τα παιδιά στην ακρογιαλιά. Την είχανε σκεπάσει με ένα κόκκινο πανί και της έφτιαχναν με βότσαλα ένα κυκλικό σπίτι. Ξαφνικά, ακούστηκε ένα απόκοσμο βουητό. Η γη σείστηκε, γκρεμίζοντας το σπίτι της Κυκλαδένιας. Τα παιδιά έτρεξαν, παρατώντας την στην παραλία. Πέρασαν μερικές μέρες, σκοτεινές και μοναχικές. Μετά, ο ουρανός έγινε ένα με τη γη και η μεγάλη έκρηξη έσβησε τα πάντα. Πυκνή σκόνη σκέπασε την πόλη και η Κυκλαδένια βρέθηκε

θαμμένη βαθιά μέσα στη γη. Δεν θυμάται πόσα χρόνια πέρασε μόνη στο σκοτάδι, πάντως ήταν πολλά, χιλιάδες.

Σιγά σιγά η θάλασσα προχώρησε προς τη στεριά και, με το πέρασμα των χρόνων, η Κυκλαδένια βρέθηκε σκεπασμένη από νερό. Αυτό την γέμιζε ελπίδα, πως κάποια μέρα κάποιος θα την έβρισκε και θα την ξέθαβε από τον βυθό. Ίσως έτσι και να είχε γίνει, αν ένα περαστικό ψάρι με μπλε χρώματα, που την είδε, δεν είχε προσπαθήσει να την μετακινήσει. Σπρώχνοντάς την επίμονα, το μόνο που κατάφερε ήταν να την σφηνώσει σε έναν βράχο όπου κατοικούσαν κόκκινοι αστερίες.

Η Κυκλαδένια το πήρε απόφαση. Το νέο της σπίτι θα ήταν ο βράχος.

Έτσι, πέρασαν μερικοί αιώνες ακόμα. Οι αστερίες τής κρατούσαν συντροφιά και την ζεσταίνανε με τα μακριά γαργαλιστικά πλοκάμια τους. Πότε πότε, τα καλοκαίρια, άκουγε τις ανθρώπινες φωνές από μακριά, όμως ο βράχος της ήταν σε μια απόμερη παραλία που σπάνια είχε επισκέπτες.

Όσπου ένα καλοκαίρι έγινε κάτι ξαφνικό, τόσο αναπάντεχο που η Κυκλαδένια κινδύνευε να σπάσει από τη συγκίνηση.

Ήταν ένα συνηθισμένο πρωινό και οι περισσότεροι αστερίες λείπανε από τον βράχο, εκτός από έναν που είχε μείνει να της κρατήσει συντροφιά. Ξαφνικά, ακούστηκαν φωνές. Και τότε, στην είσοδο του βράχου, εμφανίστηκε κάτι περίεργο, που δεν έμοιαζε ούτε με ψάρι ούτε με τίποτε άλλο θαλάσσιο από αυτά που είχε γνωρίσει. Είχε γουρλωτά μάτια και από το στόμα του έβγαине ένας περίεργος σωλήνας που γέμιζε μπουρμπουλήθρες όλη τη γύρω περιοχή.

«Παιδιά, βάλτε τις μάσκες σας», είπε με ανθρώπινη φωνή το παράξενο ον.

«Υπάρχει ένας υπέροχος κόκκινος αστερίας εδώ κάτω!», συνέχισε.

Ακούστηκε μεγάλη φασαρία. Τρία μικρά παιδιά άρχισαν να βουτάνε και να ξεφωνίζουν, προσπαθώντας να εντοπίσουν τον κόκκινο αστερία.

Ο αστερίας κατατρόμαξε. Αγκάλιασε την Κυκλαδένια, που ήταν σφηνωμένη εκεί, στην είσοδο του βράχου, στη μεγάλη τρύπα. Τότε, ένα μικρό αλλά δυνατό χεράκι άρπαξε τον αστερία και θριαμβευτικά φώναξε σε όλη την παρέα:

«Ζήτω! Τα κατάφερα!».

Όλοι μαζευτήκανε γύρω του, κοιτώντας με θαυμασμό τον κατακόκκινο αστερία που ήταν κολλημένος πάνω σε «κάτι».

«Αλέξη, άνοιξε τα πλοκάμια του και πέτα την πέτρα που κρατάει», ακούστηκε μια μεγαλίστικη τσιριχτή φωνή.

Το αγοράκι έκανε αυτό που του είπε η μαμά του και τότε, ναι, έγινε το θαύμα.

«Μαμά, δεν είναι πέτρα!», είπε.

«Μοιάζει με άγαλμα!», αναφώνησαν και τα τρία παιδιά μαζί.

Η Κυκλαδένια, επιτέλους, ήταν πάλι στην αγκαλιά μιας παιδικής παλάμης. Η συγκίνησή της ήταν μεγάλη. Ένωσε ότι ξανάβρισκε τις δυνάμεις της. Δεν πρόλαβε όμως να χαρεί, γιατί δυο μεγαλίστικα χέρια την πήραν ξαφνικά και την κράτησαν με προσοχή.
«Παιδιά, αφήστε μας να το δούμε κι εμείς!», είπαν οι δυο μαμάδες. Εσείς, εν τω μεταξύ, ασχοληθείτε με τον αστερία σας!

Οι γυναίκες την περιεργάστηκαν για ώρα και η Κυκλαδένια τις άκουγε να μιλάνε. Προσπαθούσε να καταλάβει, αλλά δεν ήταν και τόσο εύκολο. Η γλώσσα ήταν διαφορετική και οι ίδιοι οι άνθρωποι της φαίνονταν ξένοι. Και τι ήταν αυτά τα μικροσκοπικά χρωματιστά ρούχα που φορούσαν; Και τα μάτια τους ήταν τόσο περίεργα! Τι ήταν αυτό που είχαν μπροστά και τα έκρυβε; Αλλά και η παραλία δεν θύμιζε σε τίποτα τον δικό τους όρμο με τις βάρκες. Ήταν γεμάτη με χρωματιστά πανιά που στέκονταν σε κάτι κοντάρια, και διάφορα άλλα αντικείμενα που ποτέ της δεν είχε δει.

Ξαφνικά, βρέθηκε πάνω σε ένα μαλακό χνουδωτό πανί. Καμιά δεκαριά άνθρωποι κάθε ηλικίας, από πάνω της, την κοιτούσαν με θαυμασμό.

Τα παιδιά, ενθουσιασμένα με το εύρημά τους, χοροπηδούσαν ξεφωνίζοντας. Τότε, ένας κύριος με μούσι πλησίασε, και πιάνοντάς την προσεκτικά, είπε:

«Αυτό είναι κυκλαδικό ειδώλιο!».

«Ξέρουμε τι είναι ειδώλιο!», φώναξαν με μια φωνή η Μυρτώ και η Άννα. «Το μάθαμε φέτος στην Ιστορία».

«Τότε θα μάθατε ότι αυτά τα περίεργα και πολύ όμορφα πέτρινα αγαλματάκια, φτιάχτηκαν πολλά χρόνια πριν και αποτελούν αρχαιολογικά κειμήλια. Ποιος ξέρει πώς βρέθηκε αυτό στη θάλασσα...», αναρωτήθηκε ο κύριος.

«Τι πρέπει να κάνουμε;», ρώτησε με αγωνία ο Αλέξης.

«Πρέπει να το παραδώσετε στο μουσείο. Εκεί θα το περιποιηθούν και θα το προστατέψουν, ώστε να μπορούν να το θαυμάσουν και άλλοι άνθρωποι εκτός από εμάς».

Περιποιηθούν... Αχ ναι, τι ωραία που χαίδεψε αυτή η λέξη τα αφτιά της Κυκλαδένιας.

«Ναι, ναι, θέλω να με περιποιηθούν», ήθελε να φωνάξει! Τι να ήταν όμως αυτό το μέρος, το «μουσείο»; Και γιατί μόλις ακούσανε το όνομά του τα παιδιά κατσοφιάσανε και τα όμορφα προσωπάκια τους δείχνανε τέτοια απογοήτευση;

«Γιατί στο μουσείο μαμά;», είπαν με μια φωνή. «Αφού εμείς το βρήκαμε και κανένας άλλος δεν το ξέρει αυτό. Γιατί δεν μπορούμε να το πάρουμε σπίτι μας;».

«Υποσχόμαστε ότι θα το προσέχουμε», είπαν όλοι με μια φωνή.

«Ναι, σας παρακαλούμε», συνέχισε η Μυρτώ. Είναι το σημαντικότερο πράγμα που έχουμε βρει στις θαλάσσιες εξερευνήσεις μας, και εξάλλου εκεί που ήτανε δεν θα το έβρισκε ποτέ κανένας άλλος. Νομίζω ότι μας αξίζει να το κρατήσουμε».

Τότε, ο κύριος που είχε αναγνωρίσει την πραγματική αξία της Κυκλαδένιας, πλησίασε τα παιδιά και τους είπε:

«Παιδιά, ακούστε. Μόνο στο μουσείο μπορούν να σας πουν με σιγουριά αν το όμορφο αγαλματάκι σας είναι αληθινό. Αν δεν είναι αληθινό, δηλαδή δεν φτιάχτηκε χιλιάδες χρόνια πριν, τότε μπορείτε να το κρατήσετε σαν αναμνηστικό των διακοπών σας».

«Ζήτω!», αναφώνησαν και οι τρεις και κόλλησαν τα χέρια.

«Αν όμως είναι αυθεντικό κυκλαδικό ειδώλιο», συνέχισε, «τότε πρέπει να μείνει στο μουσείο. Το μουσείο είναι το σπίτι όλων των ευρημάτων, είναι ο μόνος χώρος όπου μπορούν τα παλιά αντικείμενα να μείνουν με ασφάλεια. Εκεί υπάρχουν ειδικοί επιστήμονες που έχουν σπουδάσει την ιστορία τους και ξέρουν να τα φροντίσουν, ώστε να μη φθαρούν από τον χρόνο».

«Μα κι εμείς θα το φροντίζουμε!», είπαν τα κορίτσια.

«Κορίτσια, αν αρρωστήσετε σοβαρά, η μαμά θα σας φροντίσει στο σπίτι χωρίς να ρωτήσει κανέναν ή θα σας πάει στον γιατρό;».

«Θα μας πάει στον γιατρό», απάντησε η Άννα.

«Ναι, αλλά το αγαλματάκι δεν είναι άρρωστο», γέλασε η Μυρτώ.

«Και βέβαια είναι», διέκοψαν οι μαμάδες.

«Σκεφτείτε πόσα χρόνια έχει μείνει στον βυθό της θάλασσας!».

«Επίσης», συμπλήρωσε ο κύριος Παναγιώτης, ο κύριος με το μούσι, «είναι κρίμα να μην έχουν την ευκαιρία και άλλοι άνθρωποι να το θαυμάσουν. Το ξέρετε ότι, αν είναι αληθινό, μπορεί να είναι ένα σημαντικό εύρημα, κι εσείς να είσαστε εκείνοι που το φέρατε στο φως;».

Αυτή η τιμητική διάκριση μίλησε κατευθείαν στην καρδιά των παιδιών. Άρχισαν τότε να ντύνονται βιαστικά για να προλάβουν το αρχαιολογικό μουσείο της Χώρας πριν κλείσει.

Όταν μπήκαν μέσα, ο φύλακας έτρεξε να τους πει ότι το μουσείο μόλις έκλεισε και, δυστυχώς, δεν θα προλάβαιναν να το επισκεφθούν. Τα παιδιά όμως, όλα μαζί, ταράζοντας την ηρεμία του χώρου, φώναξαν ότι δεν είχαν έρθει σαν επισκέπτες.

«Δείτε τι βρήκαμε στον βυθό της θάλασσας!», είπαν.

Τότε, μια κυρία που ετοιμαζόταν να φύγει πλησίασε με ενδιαφέρον τα παιδιά και τους είπε:

«Πού το βρήκατε αυτό παιδιά;».

«Στην αγκαλιά ενός αστερία!», αναφώνησαν με ενθουσιασμό, και άρχισαν να διηγούνται την παράξενη ιστορία της ανακάλυψής τους. Βέβαια, χρειάστηκε και η βοήθεια των μαμιάδων, αφού τα παιδιά, ενθουσιασμένα, μίλαγαν γρήγορα και μπερδεμένα. Η κυρία Ελένη, η αρχαιολόγος που εργαζόταν στο μουσείο και στην ανασκαφή της πόλης της Κυκλαδένιας, εκείνης που η έκρηξη του ηφαιστείου της Σαντορίνης είχε κρύψει βαθιά μέσα στη γη, δεν μπορούσε εύκολα να καταλάβει.

«Πείτε μας, είναι αληθινό ειδώλιο;», ρώτησαν τα κορίτσια με αγωνία.

«Με μια πρώτη ματιά, μπορώ να πω πως μοιάζει αληθινό, αλλά πρέπει να μας το αφήσετε εδώ να το εξετάσουμε για να είμαστε βέβαιοι. Πάντως παιδιά, αξίζετε συγχαρητήρια για την πράξη σας. Όχι μόνο κάνατε μία σημαντική ανακάλυψη, αλλά φέρατε το όμορφο αυτό αγαλματάκι στο σπίτι του. Να είστε βέβαιοι ότι εμείς θα το περιποιηθούμε, θα το καθαρίσουμε, θα βρούμε πότε φτιάχτηκε, σε ποια ομάδα ανήκει, και θα το βάλουμε μαζί με άλλα ευρήματα σε μία όμορφη βιτρίνα του μουσείου, να το θαυμάζουν όλοι».

«Πώς θα τα κάνετε όλα αυτά;», ρώτησαν τα παιδιά.

«Έχουμε κι εμείς οι αρχαιολόγοι τα μαγικά μας!», είπε χαμογελώντας η κυρία Ελένη. «Ελάτε τώρα να σας κεράσω μια πορτοκαλάδα στο καφενείο απέναντι, και ίσως σας αποκαλύψω μερικά από τα μυστικά μας!».

Έτσι, η Κυκλαδένια βρέθηκε μαζί με άλλα ειδώλια από το Ακρωτήρι της Σαντορίνης και ανταλλάξανε τα νέα τους. Της είπαν όλα αυτά που είχε χάσει αιώνες τώρα. Έμαθε για τις πόλεις, τα αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα. Ακόμα και για το διάστημα έμαθε!

Μέχρι και για την οικονομική κρίση τής είπαν τα άλλα ειδώλια, αφού όλο γι' αυτή μιλούσαν οι επισκέπτες του μουσείου!

Τα παιδιά ανταμείφθηκαν με μια τιμητική κάρτα μέλους όλων των αρχαιολογικών μουσείων, ώστε να θαυμάζουν όποια στιγμή θέλουν τους θησαυρούς του παρελθόντος. Η Άννα και η Μυρτώ δήλωσαν ότι, όταν μεγαλώσουν, θέλουν να γίνουν αρχαιολόγοι, ενώ ο Αλέξης... δύτης. Η κυρία Ελένη, γελώντας, τούς το ευχήθηκε με όλη της την ψυχή.

Όσο για την Κυκλαδένια, έγινε το αξιοθέατο του μουσείου.

Ξέρετε γιατί;

Κάθε φορά που στέκονται μπροστά στη βιτρίνα της παιδιά και την θαυμάζουν, εκεί, στη θέση της καρδιάς, σχηματίζεται ένας φωτεινός κόκκινος αστερίας...